

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Waterwet.....	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Werkloosheid	14
Volksverzekeringen.....	15
Sociale zekerheid overig.....	15
Bestuursrecht overig.....	16
Belastingdienst-Toeslagen	16
Wegenverkeerswet	17
Wet arbeid vreemdelingen.....	18
Wet openbaarheid van bestuur.....	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen	22
Procesrecht.....	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 160

MK ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:724](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 6:7, 6:8 lid 1, 7:10

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Awir) 12, 14, 35

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. TOESLAGEN.

De dwangsomregeling uit artikel 12, tweede lid, van de Awir is ook van toepassing op besluiten tot herziening van een definitieve tegemoetkoming, alsmede op beslissingen op bezwaarschriften tegen die besluiten. De ABRS komt thans tot een andersluidend oordeel dan in de uitspraak van 15-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:78](#).

Besluit waarbij de Belastingdienst/Toeslagen het verzoek van [appellante] om een dwangsom wegens niet tijdig beslissen heeft afgewezen. [...]

5. In de schriftelijke zienswijze in hoger beroep heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich op het standpunt gesteld dat hij nog om een andere reden geen dwangsom verschuldigd is. Volgens de dienst volgt uit artikel 12, tweede lid, van de Awir dat de dwangsomregeling alleen van toepassing is op beschikkingen tot toekenning van een tegemoetkoming alsmede op beslissingen op bezwaarschriften tegen deze beschikkingen, bedoeld in artikel 14 van de Awir. Het besluit van 19 juli 2019 betreft een herziening van de tegemoetkoming op grond van artikel 20 van de Awir en is daarmee geen beschikking als bedoeld in artikel 14 van de Awir. De dwangsomregeling is daarom in dit geval niet van toepassing. Dit volgt ook uit de uitspraak van de Afdeling van 15 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:78](#), aldus de dienst.

5.2. In de uitspraak van de Afdeling van 15 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:78](#), is geoordeeld dat de herziening van een definitieve tegemoetkoming voor de toepassing van paragraaf 4.1.3.2 van de Awb niet op één lijn kan worden gesteld met een definitieve tegemoetkoming, zodat de dwangsomregeling van artikel 12, tweede lid, van de Awir niet van toepassing is op een dergelijke herziening.

De Afdeling komt thans tot een andersluidend oordeel. Het besluit waarbij de definitieve tegemoetkoming wordt toekend is een besluit op een aanvraag als bedoeld in artikel 14 van de Awir en daarmee ook een beschikking tot toekenning van een tegemoetkoming als bedoeld in artikel 12, tweede lid, van de Awir. Het besluit tot herziening van deze definitieve tegemoetkoming vervangt dit besluit. Daarmee is het besluit tot herziening van een beschikking op aanvraag een nieuwe beslissing op die aanvraag, ook als het besluit tot herziening ambtshalve wordt genomen. Dit heeft tot gevolg dat een besluit tot herziening van de toekenning van een definitieve tegemoetkoming een besluit is als bedoeld in artikel 14 van de Awir.

De benadering dat het bij het hier genomen ambtshalve besluit gaat om een beschikking op aanvraag sluit aan bij het arrest van de Hoge Raad van 3 februari 2023, [ECLI:NL:HR:2023:134](#).

Daarin is immers ten aanzien van een verzoek om een aanslag ambtshalve te verminderen geoordeeld dat artikel 4:17 van de Awb en verder daarop van toepassing is, in de kern omdat het bij dat ambtshalve te nemen besluit op verzoek ook om een beschikking op aanvraag gaat.

5.3. Het voorgaande betekent dat de dwangsomregeling uit artikel 12, tweede lid, van de Awir ook van toepassing is op besluiten tot herziening van een definitieve tegemoetkoming, alsmede op beslissingen op bezwaarschriften tegen die besluiten. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Belastingdienst/Toeslagen” (JnB 2023, 177).

JnB 2023, 161

ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:493](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:41a, 8:88

FINALE GESCHILBESLECHTING. BURGERLUS. SCHADEVERGOEDING.

Verzoekschriftprocedure. I.c. wordt gelet op de in deze tussenuitspraak besproken omstandigheden, en in het bijzonder de omstandigheid dat ING ondanks herhaalde verzoeken van [appellant] tot de dag van de zitting bij de Afdeling geen rekeningafschriften heeft verstrekt, aanleiding gezien om [appellant] alsnog in de gelegenheid stellen om aan de hand van deze rekeningafschriften binnen acht weken na de verzending van deze tussenuitspraak de berekening van zijn schade nader toe te lichten en te onderbouwen. Daarna zal het college in de gelegenheid worden gesteld om binnen 4 weken te reageren.

JnB 2023, 162

MK Rechtbank Noord-Nederland, 31-01-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:352](#)

college van burgemeester en wethouders van Het Hogeland.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. I.c wordt geoordeeld dat eiseres [stichting] gelet op haar statutaire doelstelling en haar feitelijke werkzaamheden een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang in het bijzonder behartigt, zodat het college ten onrechte heeft overwogen dat zij niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb kan worden aangemerkt. De doelstellingen zijn territoriaal beperkt tot het wierdengebied in Groningen en de feitelijke werkzaamheden sluiten hierbij aan. Vastgesteld wordt dat eiseres in de periode na de oprichting op 1 juli 2020 beperkte mogelijkheden had tot het verrichten van werkzaamheden, in de zin van het organiseren van activiteiten, vanwege corona. Dat is de reden dat de rechtbank ook gekeken heeft naar de continuïteit van de werkzaamheden na het indienen van bezwaar. Uit de overgelegde informatie betreffende de activiteiten blijkt dat eiseres voldoende feitelijke werkzaamheden verricht om te concluderen dat de stichting niet enkel gericht is op het voeren van procedures.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2023, 171).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2023, 163

ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:714](#)

college van burgemeester en wethouders van Bloemendaal.

Awb 1:3, 8:88

NADEELCOMPENSATIE. I.c. is de fliattering van het peil voor de bouw geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, maar een feitelijke handeling. Voor zover [appellant] vergoeding wenst van schade die is veroorzaakt door een feitelijke handeling zou een beslissing op dat verzoek niet voldoen aan het in de rechtspraak van de ABRS gestelde vereiste van processuele connexiteit. Het is niet onbegrijpelijk, laat staan onrechtmatig, dat het college het verzoek om nadeelcompensatie heeft getransformeerd in een aanvraag om tegemoetkoming in planschade. Wel was het beter geweest als het college in het besluit een standpunt had ingenomen over het verzoek om vergoeding van schade als gevolg van de fliattering van het peil. Het college had daar dan bij kunnen vermelden dat tegen dit besluitonderdeel geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen openstaan.

Besluit waarbij een verzoek om nadeelcompensatie is afgewezen. [...]

de transformatie van het verzoek om nadeelcompensatie

9. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college het verzoek terecht heeft behandeld als aanvraag om tegemoetkoming in planschade. Hij heeft een verzoek om nadeelcompensatie ingediend. Het college heeft dat verzoek ten onrechte getransformeerd tot een aanvraag om tegemoetkoming in planschade. [...]

9.1. [appellant] heeft bij brief van 29 oktober 2019 een verzoek om nadeelcompensatie ingediend. In deze brief is niet vermeld welk besluit of welke handeling volgens [appellant] de oorzaak is van de verhoging van het peil die heeft geleid tot de waardevermindering van de woning. Dat het college het ervoor heeft gehouden dat het bestemmingsplan 2012 die oorzaak is, is, gelet op de inhoud van de brief, niet onbegrijpelijk. Dat neemt niet weg dat [appellant] in de brief expliciet heeft vermeld dat het niet gaat om vergoeding van planschade. Daarvan uitgaande, was het beter geweest als het college, alvorens een besluit te nemen, [appellant] had gevraagd om te verduidelijken welk besluit of welke handeling - niet zijnde een planologische maatregel als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro - de oorzaak van de gestelde schade is.

9.2. [appellant] heeft in het bezwaarschrift van 27 januari 2020 gesteld dat de schade is veroorzaakt door een feitelijke handeling van een inmiddels gepensioneerd ambtenaar van Bouw- en Woningtoezicht die, onder verantwoordelijkheid van het college, eigenhandig ter plaatse het peil van de bouw heeft vastgesteld op 3,42 m boven NAP. Deze handeling is vervat in de eerder vermelde e-mail van 12 oktober 2016. [appellant] heeft zich in het aanvullend bezwaarschrift van 3 februari 2020 subsidiair op het standpunt gesteld dat, gelet op het bestemmingsplan 2014, het verzoek binnen de vijfjaarstermijn is ingediend. Verder heeft hij vermeld dat hij met het aanvullend bezwaarschrift een aanvraag om tegemoetkoming in planschade indient, waarvan hij wenst dat die aanvraag pas behandeld wordt, indien het college bij de beslissing op bezwaar geen nadeelcompensatie toekent.

9.3. Op de zitting van de Afdeling hebben [appellant] en het college desgevraagd te kennen gegeven dat de fliattering van het peil geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is, maar een feitelijke handeling en dat geen bijzondere schadevergoedingsregeling van toepassing is, zoals een gemeentelijke verordening of beleidsregel, voor de vergoeding van schade als gevolg van deze handeling. Verder heeft [appellant] desgevraagd verduidelijkt dat de grondslag van het verzoek om nadeelcompensatie primair het algemene beginsel van de gelijkheid voor de openbare lasten (égalité devant les charges publiques) is en subsidiair artikel 6.1 van de Wro.

9.4. Voor zover [appellant] vergoeding wenst van schade die is veroorzaakt door een feitelijke handeling, zoals de fliattering van het peil, zou een beslissing op dat verzoek niet voldoen aan het in de rechtspraak van de Afdeling (onder meer in de uitspraak van 6 mei 1997,

[ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](#)) gestelde vereiste van processuele connexiteit. Dit vereiste houdt in dat de bestuursrechter slechts bevoegd is om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit (hierna: schadebesluit) over vergoeding van schade wegens een rechtmatig besluit of met een besluit gelijkgesteld handelen of nalaten, indien die rechter ook bevoegd is te oordelen over een beroep tegen het beweerdelijk schadeveroorzakende besluit, handelen of nalaten, waarbij in beginsel tegen het schadebesluit op dezelfde wijze voorziening openstaat als tegen het beweerdelijk schadeveroorzakende besluit, handelen of nalaten. Omdat tegen de fiattering van het peil, gelet op de artikel 1:3, eerste lid, gelezen in verbinding met artikel 7:1, eerste lid, en artikel 8:1 van de Awb, geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen openstaan, geldt hetzelfde voor een besluit over vergoeding van schade als gevolg van de fiattering. Voor vergoeding van deze schade kan [appellant] zich tot de burgerlijke rechter wenden.

Gelet op het voorgaande, is het, mede gelet op het aanvullend bezwaarschrift van 3 februari 2020, niet onbegrijpelijk, laat staan onrechtmatig, dat het college het verzoek om nadeelcompensatie heeft getransformeerd in een aanvraag om tegemoetkoming in planschade. Wel was het beter geweest als het college in het besluit een standpunt had ingenomen over het verzoek om vergoeding van schade als gevolg van de fiattering van het peil. Het college had daar dan bij kunnen vermelden dat tegen dit besluitonderdeel geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen openstaan.

Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2023, 164

ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:723](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. heeft [appellant] geen recht op een schadevergoeding door overschrijding van de redelijke termijn. De rechtbank is terecht tot het oordeel gekomen dat er bijzondere omstandigheden waren die maakten dat de redelijke termijn verlengd diende te worden en dat deze daarom niet is overschreden. Gelet op de gang van zaken heeft [appellant] de voortgang en tijdige afdoening van de beroepsprocedure belemmerd. Daarbij is van belang dat [appellant] de gelegenheid is geboden via beeldverbinding deel te nemen aan de zitting op 17 november 2020. Bovendien waren er in het jaar 2020 enkele maanden geen zittingen mogelijk door het coronavirus.

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2023:721](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 165

MK ABRs, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:725](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i, 2.2 lid 1 aanhef en onder g

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5

Algemene Plaatselijke Verordening Dordrecht (APV) 4:11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KAPPEN. AANHAAKVERPLICHTING.

WEIGERINGSGRONDEN APV. BELANGENAFWEGING. Omgevingsvergunning voor het vellen van bomen. I.c. is geen sprake van een aanhaakverplichting. Deze procedure gaat over de vraag of de uitspraak van de rechtbank over de omgevingsvergunning voor het vellen van de bomen in stand kan blijven. Dit betekent dat alleen de gevolgen van het vellen van de bomen en niet ontwikkelingen die daarvan losstaan, moeten worden bekeken. Geen sprake van een onvolledige onderzoeksvraag aan de STAB.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan de gemeente Dordrecht een omgevingsvergunning verleend voor het vellen van 28 houtopstanden die zich bevinden aan de oever van het Wantij, [...].

[...] Aanhaakverplichting

[...] 3.1. Of een natuurtoestemming als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo nodig is, zal de Afdeling hierna ten aanzien van de rivierrombout, een aantal vleermuissoorten, de bever en de rivierdonderpad afzonderlijk bespreken.

[...] 4.5. Voor zover de stichting nog wijst op de brede beschadiging van het leefgebied van de rivierrombout, het gebrek aan coherente en preventieve maatregelen ter bescherming van deze soort en het belang van de te vellen bomen voor het gebied, overweegt de Afdeling als volgt. Deze procedure gaat over de vraag of de uitspraak van de rechtbank over de omgevingsvergunning voor het vellen van de bomen in stand kan blijven. Dit betekent dat alleen de gevolgen van het vellen van de bomen moeten worden bekeken. De door de stichting genoemde aspecten, zoals de brede beschadiging van het leefgebied van de Rivierrombout en dat sprake zou zijn van een brede kaalslag, zien daar niet op. De door de stichting in haar zienswijze genoemde arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 juli 2020, ECLI:EU:C:2020:517, en 28 oktober 2021, ECLI:EU:C:2021:881, dwingen er niet toe dat ontwikkelingen moeten worden betrokken, die losstaan van het vellen van de bomen waarvoor de omgevingsvergunning is verleend. Gelet hierop is van een onvolledige onderzoeksvraag aan de STAB geen sprake.

[...] Conclusie aanhaakverplichting

8. Uit het voorgaande volgt dat het vellen van houtopstand wat betreft de door de stichting genoemde soorten niet leidt tot een overtreding van de artikel 3.5 van de Wnb neergelegde verboden. Van een verplichting om bij de aanvraag om een omgevingsvergunning voor het vellen van houtopstand ook een natuurtoestemming aan te vragen, is dan ook geen sprake.

[...] Weigeringsgronden op grond van de APV

[...] 10.2. In het eerste lid van artikel 4:11 van de APV is bepaald dat het verboden is zonder vergunning van het bevoegd gezag de houtopstanden te vellen of te doen vellen die staan vermeld op de Bomenlijst. In het tweede lid van artikel 4:11 van de APV is bepaald dat de vergunning kan worden geweigerd op grond van:

- a. de natuurwaarde van de houtopstand;
- b. de landschappelijke waarde van de houtopstand; [...]

[...] 10.5. De Afdeling stelt voorop dat de in artikel 4:11, tweede lid, onder a en b, van de APV vermelde weigeringsgronden - anders dan de stichting kennelijk meent - geen ruimte laten om daarbij ook andere natuurwaarden dan die van de houtopstand te betrekken. [...]

10.6. Het betoog van de stichting dat de omgevingsvergunning had moeten worden geweigerd op grond van artikel 4:11, tweede lid, onder a en b, van de APV slaagt dan ook niet. De rechtbank is ook tot dat oordeel gekomen.

[...] Belangenafweging

[...] 11.2. Gelet op het voorgaande volgt de Afdeling de stichting niet in haar betoog dat de bomen alleen worden geveld zodat een voetpad kan worden aangelegd. De Afdeling ziet in wat de stichting ter ondersteuning van haar standpunt heeft aangevoerd, ook geen aanleiding voor het oordeel dat het voorkomen van oevererosie niet een reëel argument is. In de gegeven situatie heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat het college aan het belang dat is gediend met een erosiebestendige oever meer gewicht heeft mogen toekennen dan aan het belang van de stichting bij het behoud van de houtopstand. [...]

11.3. Het betoog van de stichting over de belangenafweging slaagt niet. De rechtbank is ook tot dat oordeel gekomen. [...]

JnB 2023, 166

Rechtbank Gelderland, 20-02-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:792](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Montferland (college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. Afwijzing handhavingsverzoek. Ten aanzien van de overtredingen die betrekking hebben op de inpandige bergingen, heeft het college in het bestreden besluit een zwaarwegend gewicht toegekend aan de wens van raad om onder voorwaarden planologische medewerking te verlenen. Dat het legalisatietraject nog in volle gang was, kan echter niet worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid. De mogelijkheid om een overtreding te legaliseren, kan immers slechts leiden tot het afzien van handhavend optreden, wanneer concreet zicht is op legalisatie. Daarvan was geen sprake. Motiveringsgebrek. Instandlating rechtsgevolgen, voor zover het de overtredingen met betrekking tot de inpandige bergingen betreft. Deze overtredingen zijn gelegaliseerd door de omgevingsvergunning van 3 maart 2022.

JnB 2023, 167

MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-02-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:627](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Dronten, verweerder.

Europese richtlijn voor strategische milieubeoordeling (SMB-richtlijn)

Activiteitenbesluit milieubeheer

Activiteitenregeling milieubeheer

Tijdelijke overbruggingsregeling windturbineparken

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WINDPARK. INTREKKING. Afwijzing verzoek om intrekking omgevingsvergunning(en) voor Windpark Blauw. NEVELE-ARREST. I.c. wordt geoordeeld dat uit het Nevele-arrest moet worden afgeleid dat het opschorten of intrekken van een in rechte vaststaande omgevingsvergunning mogelijk is om de daar vastgestelde schending van het Unierecht ongedaan te maken. TIJDELIJKE OVERBRUGGINGSREGELING. De tijdelijke overbruggingsregeling is in strijd met de SMB-richtlijn, omdat voor de daarin opgenomen normen geen milieubeoordeling is verricht. HUIDIGE STAND VAN ZAKEN. Op dit moment kunnen de omgevingsvergunningen voor Windplan Blauw in stand blijven.

[...] 1. Deze zaak gaat over de omgevingsvergunningen voor Windplan Blauw, waarover eerder al tot de hoogste Nederlandse bestuursrechter is geprocedeerd. De vraag die de rechtbank moet beantwoorden is of deze vergunningen moeten worden opgeschort of ingetrokken, als gevolg van het Nevele-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2. De rechtbank oordeelt in deze uitspraak dat de omgevingsvergunningen voor Windplan Blauw op dit moment in stand kunnen blijven. Wel kan het college later opnieuw gevraagd worden om te bekijken of er reden is om de vergunningen alsnog aan te scherpen, te schorsen of in te trekken.

[...] Het Nevele-arrest, de Delfzijl-uitspraak en de herstelacties

11. Op 25 juni 2020 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof van Justitie) het Nevele-arrest gewezen, over een windpark in Vlaanderen.² Het Hof van Justitie heeft daarin kort gezegd geoordeeld dat de in Vlaanderen destijds geldende algemene regels voor windturbines, plannen en programma's vormen waarvoor een milieubeoordeling moet worden verricht in de zin van de Europese richtlijn voor strategische milieubeoordeling (SMB-richtlijn).³

12. Op 30 juni 2021 heeft de Afdeling in een tussenuitspraak over een windpark in Delfzijl geoordeeld over de consequenties van het Nevele-arrest voor de Nederlandse situatie.⁴ Uit deze uitspraak volgt dat de Nederlandse windturbinebepalingen, net als de Vlaamse, plannen en programma's vormen waarvoor op grond van de SMB-richtlijn een milieubeoordeling moet worden verricht. Aan de windturbinebepalingen ligt echter geen milieubeoordeling ten grondslag, zodat deze in die zaak buiten toepassing moesten worden gelaten.

13. De regering beoogt dit gebrek in de windturbinebepalingen te herstellen met het interdepartementale 'Actieprogramma Verankering milieubescherming na Nevele'. In het kader daarvan wordt alsnog een milieubeoordeling gemaakt, waarna nieuwe algemene milieunormen voor windturbines worden bepaald.⁵ In afwachting van die milieubeoordeling en van nieuwe normen is op 1 juli 2022 een tijdelijke overbruggingsregeling voor bestaande windturbineparken in werking getreden.⁶

De procedure in deze zaak

14. Op [...] hebben Windbrekers Swifterbant het college verzocht om de verleende omgevingsvergunning(en) voor Windplan Blauw in te trekken, onder verwijzing naar het Nevele-arrest. [...] Met het besluit van 29 maart 2022 heeft het college het verzoek afgewezen, [...].

[...] Overwegingen 82 en 83 van het Nevele-arrest

30. De rechtbank beoordeelt of het besluit van 29 maart 2022 is genomen in overeenstemming met het Unierecht. Daarvoor moet vooral worden ingegaan op de betekenis van overwegingen 82 en 83 van het Nevele-arrest over de SMB-richtlijn. [...]

31. De rechtbank komt op basis van de uitleg van deze overwegingen en de onderliggende rechtspraak tot het oordeel dat uit het Nevele-arrest moet worden afgeleid dat het opschorten of intrekken van een in rechte vaststaande omgevingsvergunning mogelijk is om de daar vastgestelde schending van het Unierecht ongedaan te maken. Dit oordeel wordt hierna uitgewerkt in de overwegingen 32 tot en met 39.

[...] Conclusie: het besluit van 29 maart 2022 is gebrekkig

40. Uit het voorgaande volgt dat het college bij zijn besluitvorming niet heeft onderkend dat de schending van het Unierecht die in het Nevele-arrest en de Delfzijl-uitspraak is vastgesteld wel degelijk door kan werken naar de omgevingsvergunningen voor Windplan Blauw en dat er omstandigheden kunnen zijn waarin tot opschorting of intrekking van die vergunningen moet worden overgegaan. Het besluit van 29 maart 2022 heeft daarom een motiveringsgebrek. De beroepsgrond van Windbrekers Swifterbant slaagt in zoverre.

[...] Procedurele autonomie, gelijkwaardigheid, doeltreffendheid én rechtszekerheid

50. De opschorting of intrekking van een in rechte vaststaande vergunning voor een windpark is niet in het Unierecht geregeld. Uit het beginsel van de procedurele autonomie volgt dat het dan aan de Nederlandse interne rechtsorde is om de procedure en de voorwaarden daarvoor te regelen, mits zo'n regeling niet ongunstiger is dan in een puur nationale aangelegenheid en zij de uitoefening van het Unierecht niet in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk maakt. Het verzoek van Windbrekers Swifterbant moet in de eerste plaats dan worden beoordeeld op basis van deze uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgende beginselen van procedurele autonomie, gelijkwaardigheid en doeltreffendheid.¹²

[...] 54. In deze context moet dan ook rekening worden gehouden met de bijzonderheden van de situaties en van de in het geding zijnde belangen, om zo een evenwicht te vinden tussen het vereiste van rechtszekerheid en het vereiste van rechtmatigheid uit het oogpunt van het Unierecht. Ook dit is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.¹⁵

[...] De tijdelijke overbruggingsregeling is in strijd met de SMB-richtlijn

64. Als tweede onderdeel van het Actieprogramma is er inmiddels de tijdelijke overbruggingsregeling, waar het college en SwifterwinT hun standpunten mede op baseren. [...]

65. De windturbines van Windplan Blauw zullen moeten voldoen aan de tijdelijke overbruggingsregeling als ze in gebruik worden genomen. In de regeling zijn normen opgenomen die inhoudelijk gelijk zijn aan de windturbinebepalingen die in de Delfzijl-uitspraak zijn beoordeeld. Daarmee is de werking van de windturbinebepalingen de facto ongewijzigd voortgezet, zonder dat daarvoor een milieubeoordeling is uitgevoerd. De Afdeling advisering van de Raad van State heeft daar al op gewezen.²⁰ De regering heeft als reactie in de toelichting bij de regeling gesteld dat de tijdelijke overbruggingsregeling niet beoogt om een kaderstellend karakter te hebben, zodat de regeling geen plan of programma als bedoeld in de SMB-richtlijn is en er dus geen plan-MER hoeft te worden verricht.²¹

66. De rechtbank oordeelt dat het standpunt van de regering onjuist is. In overweging 43 van de Delfzijl-uitspraak heeft de Afdeling (bestuursrechtspraak) overwogen dat er bij de vraag of iets een kader vormt voor de toekenning van toekomstige vergunningen geen doorslaggevende betekenis kan toekomen aan het gegeven nationaalrechtelijke juridische kader, vanwege de Unierechtelijke duiding die het Hof van Justitie hieraan heeft gegeven in het Nevele-arrest. De Afdeling heeft geoordeeld dat het feit dat de windturbinebepalingen naar nationaal recht geen wettelijk toetsingskader vormen voor de vaststelling van bestemmingsplannen voor windturbineparken niet bepalend is. De Afdeling stelt verder vast dat de windturbinebepalingen voor de vaststelling van bestemmingsplannen weliswaar niet een wettelijk voorgeschreven toetsingskader zijn, maar dat deze bepalingen de planwetgever beperken. Het gaat er daarbij om dat het die planwetgever niet is toegestaan om bestemmingsplannen vast te stellen waarvan realisatie zich niet verdraagt met de windturbinebepalingen: de uitvoerbaarheid van het plan is dan namelijk niet verzekerd. Al daarom zijn de windturbinebepalingen naar het oordeel van de Afdeling relevant voor toekomstige vergunningen in de zin van de SMB-richtlijn.

67. Deze overwegingen gelden ook voor de normen uit de tijdelijke overbruggingsregeling. Sinds de inwerkingtreding van die regeling hebben die normen immers de functie van de windturbinebepalingen overgenomen en zolang de regeling geldt, beperken zij de planwetgever net zo goed. Dat dit door de regering niet wordt beoogd, kan aan het oordeel van de Afdeling, dat weer is gebaseerd op het oordeel van het Hof van Justitie, niet afdoen. De rechtbank is daarom van oordeel dat de tijdelijke overbruggingsregeling in strijd is met de SMB-richtlijn, omdat voor de daarin opgenomen normen geen milieubeoordeling is verricht. Het college kan in zoverre daarom niet naar

deze regeling verwijzen als doeltreffende maatregel om alsnog te motiveren dat de omgevingsvergunningen van Windplan Blauw niet hoeven te worden opgeschort of ingetrokken.

[...] De tijdelijke overbruggingsregeling als terugvaloptie?

[...] 74. Uit het voorgaande volgt dat het bestaan van de tijdelijke overbruggingsregeling, in de zin van de door de regering bedoelde terugvaloptie, onvoldoende is om te zeggen dat bestaande vergunningen alleen al daarom vanuit het oogpunt van rechtszekerheid moeten blijven gelden. Maar de regeling biedt wel een ondergrens die belanghebbenden beschermt en dat kan worden betrokken in de weging van alle belangen die moet worden gemaakt bij de vraag of een vergunning moet worden opgeschort of ingetrokken.

[...] Nu geen intrekking, later mogelijk wel

80. De rechtbank oordeelt dat er op dit moment, enige maanden voordat Windplan Blauw daadwerkelijk in gebruik zal worden genomen en met inachtneming van de bijgestelde planning van de regering voor de milieubeoordeling, nog geen grondslag is om tot opschorting of intrekking van de omgevingsvergunningen over te gaan. Bij deze stand van zaken gaat het om een relatief korte periode waarna het procedurele gebrek, dat voortkomt uit de Unierechtelijke schending, gerepareerd kan zijn. Concreet is Windplan Blauw dan in gebruik van april 2023 tot begin 2024, ondanks de schending van het Unierecht. Gedurende die tijd moet SwifterwinT blijven voldoen aan de normen die nu in de tijdelijke overbruggingsregeling zijn opgenomen. Op deze manier kan het college enerzijds tegemoet komen aan het belang van SwifterwinT om de ontwikkeling van Windplan Blauw te kunnen blijven voortzetten zoals gepland, en anderzijds aan het belang van Windbrekers Swifterbant dat zij niet te lang in onzekerheid blijven over de vraag of de normen waaraan Windplan Blauw moet voldoen wel passend zijn. Door in de periode tot begin 2024 de omgevingsvergunningen te handhaven wordt het noodzakelijke evenwicht bereikt tussen het vereiste van rechtszekerheid en het vereiste van rechtmatigheid uit het oogpunt van het Unierecht.

80. De rechtbank benadrukt dat dit oordeel geldt bij de huidige stand van zaken. [...]

JnB 2023, 168

MK Rechtbank Rotterdam, 17-02-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:1148](#)

college van burgemeester en wethouders van Gorinchem (verweerder).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12

Activiteitenbesluit milieubeheer

Activiteitenregeling milieubeheer

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor bouwen en afwijken bestemmingsplan voor twee windturbines. I.c. wordt geoordeeld dat het college mocht uitgaan van de normen voor windturbines uit het Activiteitenbesluit milieubeheer. Het college wijst er terecht op dat de normen voor geluid, slagschaduw en veiligheid uit het Activiteitenbesluit volgens de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2021 [ECLI:NL:RVS:2021:1395](#) niet in algemene zin onverbindend zijn, maar alleen buiten toepassing moeten worden gelaten voor windturbineparken van drie of meer windturbines. In dit geval gaat het slechts om twee windturbines, zodat het college kon uitgaan van de normen uit het Activiteitenbesluit.

JnB 2023, 169

Rechtbank Limburg, 10-02-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:1039](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33 lid 2 aanhef en onder a
WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. VERTROUWENSBEGINSEL. I.c. wordt geoordeeld dat eiser erop heeft mogen vertrouwen dat verweerder niet tot intrekking van de omgevings(bouw)vergunning zou overgaan. Verweerder heeft ten onrechte bij de belangenafweging geen rekening gehouden met de (mogelijke) schade die eiser daardoor heeft geleden en lijdt. Strijd met de artikelen 3:4 en 7:12 van de Awb. Gegrond beroep. Vanwege de diversiteit aan mogelijke uitkomsten wordt geen aanleiding gezien om op dit moment een tussenuitspraak te doen of thans reeds tot een finale geschilbeslechting te komen.

JnB 2023, 170

MK Rechtbank Gelderland, 09-02-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:611](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem (college).

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. VOORBEREIDINGSBESLUIT. OVERTREDING. Last onder dwangsom voor omzetting woning naar kamerverhuur in strijd met het voorbereidingsbesluit. Omdat een verdere toename van kamerverhuur in het Spijkerkwartier ongewenst wordt geacht heeft de gemeenteraad een voorbereidingsbesluit genomen waardoor het na de inwerkingtredingsdatum op 5 juli 2019 niet langer is toegestaan om een woning om te zetten naar kamerverhuur. I.c. wordt geoordeeld dat niet de feitelijke aanvangsdatum van de kamerbewoning van belang is, zoals het college heeft overwogen, maar de aanvangsdatum van de transformatie van het pand. Omdat de transformering naar kamergewijze bewoning vóór 5 juli 2019 heeft plaatsgevonden is er geen sprake van woningomzetting en daardoor ook geen sprake van een overtreding van het voorbereidingsbesluit. Gegrond beroep.

JnB 2023, 171

MK Rechtbank Noord-Nederland, 31-01-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:352](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Het Hogeland (het college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. STIKSTOFEMISSIE. RUIMTELIJK SPOOR.

Omgevingsvergunning verlengen ligboxenstal. I.c. heeft de planwetgever de bedoeling gehad om de bestaande ammoniakemissie in het bestemmingsplan vast te leggen. Het enkele feit dat sinds de vaststelling van het bestemmingsplan derde-partij een natuurvergunning heeft verkregen waarin een hogere stikstofemissie wordt vergund, betekent niet dat een dergelijke emissie ook in het ruimtelijk spoor is toegestaan. Deze vergunning wordt daarom bij de beoordeling buiten beschouwing gelaten. I.c. is sprake van een toename van de ammoniakemissie zoals deze bepaald moet worden binnen het ruimtelijk spoor.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [...] een omgevingsvergunning verleend voor het verlengen van een ligboxenstal [...]. De omgevingsvergunning is verleend voor de activiteiten bouwen, handelen in strijd met de regels van ruimtelijke ordening en het veranderen van een inrichting.

[...] 7.3. De rechtbank overweegt dat in geschil is of de verleende omgevingsvergunning leidt tot een situatie waarin sprake is van een toename van de ammoniakemissie.

7.3.1. Gelet op de systematiek van het bestemmingsplan en de hier in geding zijnde bepaling overweegt de rechtbank dat de planwetgever de bedoeling heeft gehad om de bestaande ammoniakemissie in het bestemmingsplan vast te leggen. De planwetgever heeft namelijk bepaald dat een bedrijf alleen mag uitbreiden door middel van het vergroten van de staloppervlakte als dit niet leidt tot een toename van de ammoniakemissie. Vast staat dat in het bestemmingsplan niets is vastgelegd omtrent de toegestane of feitelijke aantallen dieren binnen het bedrijf ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan. Een redelijke uitleg van het bestemmingsplan brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat bij het bepalen van de totale ammoniakemissie van het bedrijf wordt uitgegaan van de aantallen dieren en de bijbehorende emissie zoals die waren toegestaan op grond van een milieuvergunning of een omgevingsvergunning, in combinatie met hetgeen er aan staloppervlakte was ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan. De rechtbank ziet in het bestemmingsplan en plantoelichting geen aanknopingspunten voor de opvatting dat uitgegaan zou moeten worden van de feitelijk aanwezige aantallen dieren ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan.

7.3.2. Het enkele feit dat sinds de vaststelling van het bestemmingsplan derde-partij een natuurvergunning heeft verkregen waarin een hogere stikstofemissie wordt vergund, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat een dergelijke emissie ook in het ruimtelijk spoor is toegestaan. De rechtbank zal deze vergunning daarom bij de beoordeling buiten beschouwing laten.

7.3.3. Het aantal dierplaatsen dat derde-partij maximaal mocht hebben ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan is vastgelegd in de vergunning op grond van de Wet milieubeheer van 26 mei 2009. Blijkens de in het dossier opgenomen aanvraag en de daarmee corresponderende dieraantallen en stalsystemen zoals vastgelegd in de bestreden omgevingsvergunning, is de op dat moment vergunde emissie 7.189,40 kg per jaar. Uit de oorspronkelijke omgevingsvergunning van 2009 zoals die in zaaknummer 21/1861, de voorlopige voorziening, is opgenomen, blijkt echter dat in de bestreden omgevingsvergunning met de verkeerde rav-factor is gerekend, namelijk 13 kg per dierplaats in plaats van 9,5 kg per dierplaats waarmee in de vergunning van 2009 is gerekend. Hieruit volgt dat in de omgevingsvergunning van 2009 een ammoniakemissie van 5.393 kg per jaar is toegestaan.

7.3.4. Dit betekent dat, nu met de voorliggende omgevingsvergunning een emissie van 6.423 kg per jaar is vergund, sprake is van een toename van de ammoniakemissie zoals deze bepaald moet worden binnen het ruimtelijk spoor. Dit leidt tot de conclusie dat de omgevingsvergunning in strijd met artikel 3.2, onder a, sub 5 van het bestemmingsplan is verleend. Het betoog van eiseressen slaagt in zoverre. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 162).

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 20-02-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:779](#);
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-02-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:628](#);
- Rechtbank Noord-Nederland, 31-01-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:538](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 10-02-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:541](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 09-02-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:543](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Gelderland, 13-02-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:655](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:677](#) (uitspraak is niet gepubliceerd op www.Rechtspraak.nl).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 172

MK CRvB, 14-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:293](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:670 7:673, 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. Gelet op artikel 7:673e, tweede lid BW is het Uvw niet gehouden de vergoeding voor zover deze meer bedraagt dan de wettelijk verschuldigde transitievergoeding als bedoeld in en berekend overeenkomstig artikel 7:673 BW, te compenseren.

4.6. Voor de berekening van de duur van de arbeidsovereenkomst, bedoeld in artikel 7:673, tweede lid, geldt op grond van het vierde lid, aanhef en onder b, voor zover hier van belang, dat arbeidsovereenkomsten tussen dezelfde partijen die elkaar met tussenpozen van ten hoogste zes maanden hebben opgevolgd worden samengeteld. Het bepaalde in het vierde lid vormt dan ook onderdeel van de voorgeschreven berekeningswijze van de (wettelijke) transitievergoeding.

4.7. Dat een werkgever en werknemer ervoor kiezen om onderling een van artikel 7:673 BW afwijkende en voor de werknemer onder de aanduiding van 'transitievergoeding' gunstiger afspraak te maken, staat hen vrij. Gelet op artikel 7:673e, tweede lid is het Uvw niet gehouden deze vergoeding voor zover deze meer bedraagt dan de wettelijk verschuldigde transitievergoeding als bedoeld in en berekend overeenkomstig artikel 7:673 BW, te compenseren.

4.8. Bij dit oordeel wordt in aanmerking genomen dat indien appellante in haar uitleg zou worden gevolgd en deze gehoudenheid wel wordt aangenomen, dit ertoe zou leiden dat het Uvw in alle gevallen waarin een werkgever op basis van een individuele en van artikel 7:673 BW afwijkende afspraak met een werknemer een hogere beëindigingsvergoeding heeft betaald dan de wettelijke transitievergoeding, deze vergoeding volledig zou dienen te compenseren. [...]

4.9. Voor het oordeel dat het Uvw niet gehouden is meer te compenseren dan de wettelijk verschuldigde transitievergoeding als bedoeld in en berekend overeenkomstig artikel 7:673 BW

wordt – naast de tekst van artikel 7:673e, tweede lid, van het BW, gezien in samenhang met de bewoordingen van het eerste en derde lid – ook steun gevonden in de totstandkomingsgeschiedenis van de compensatieregeling [...].

4.11. De beperking tot de wettelijke verschuldigde transitievergoeding blijkt eveneens uit de brief van minister Koolmees van 13 december 2019 [...].

4.12. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat het standpunt van het Uvw over de beperking van de hoogte van de compensatie tot de wettelijke verschuldigde transitievergoeding als bedoeld in en berekend overeenkomstig artikel 7:673 BW wordt onderschreven. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het Uvw op correcte wijze toepassing heeft gegeven aan artikel 7:673e, tweede lid, van het BW. Hieruit volgt dat het hoger beroep niet slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2023, 173

MK CRvB, 16-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:304](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 23 lid 1, 24 lid 1 aanhef en onder a, 24 lid 2, aanhef en onder b, 27 lid 1
VERWIJTBARE WERKLOOSHEID. VERHUIZING. Tussen partijen is niet in geschil dat wordt voldaan aan de voorwaarden dat de bestaande dienstbetrekking door betrokkene zo lang mogelijk is voortgezet en dat dagelijks heen en weer reizen tussen [plaatsnaam] en [Eiland] redelijkerwijs niet mogelijk was. Het geschil spitst zich toe op de vraag of sprake was van een aanwijsbaar en reëel belang bij de verhuizing en beslissing van de partner om in [plaatsnaam] te gaan werken. Met de keuze van de partner van betrokkene voor werkzaamheden als zelfstandige in [plaatsnaam] werd geen aanwijsbaar en reëel belang gediend en is betrokkene door zijn ontslagname verwijtbaar werkloos geworden als bedoeld in artikel 24 lid 1 aanhef en onder a, in verbinding met artikel 24 lid 2 aanhef en onder b WW. Het Uvw was op grond van artikel 27, eerste lid, van de WW gehouden een maatregel op te leggen door het volledige bedrag aan uitkering blijvend op de diens WW-uitkering in mindering te brengen. Nu de WW-uitkering van betrokkene is beëindigd, staat artikel 23, eerste lid, van de WW in dit geval aan intrekking van de uitkering over de betreffende afgesloten periode in de weg.

JnB 2023, 174

CRvB, 16-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:306](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Invoering van de regelgeving met betrekking tot de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba (Invoeringswet) 2

Wet Inkomensvoorziening oudere werklozen (IOW) 3

Werkloosheidswet (WW) 42

WERKLOOSHEID. JARENEIS. Het oordeel van de rechtbank dat het Uvw zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant niet voldoet aan de jareneis als bedoeld in artikel 42, tweede lid, aanhef en onderdeel a, van de WW, in samenhang gezien met artikel 3, tweede lid, van de WW, wordt gevolgd. Daarbij heeft de rechtbank er terecht op gewezen dat de

staatkundige wijzigingen van 10 oktober 2010, zoals neergelegd in artikel 2 van de Invoeringswet, er niet toe hebben geleid dat [Eiland] tot Nederland moet worden gerekend. Verder heeft de rechtbank er terecht op gewezen dat het Caribisch Nederlands socialezekerheidsstelsel een eigen systematiek kent. De overwegingen van de rechtbank worden volledig onderschreven. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 175

Voorzieningenrechter CRvB, 20-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:307](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW)

Beoordelingskader BUK (Beoordelingskader)

AKW. I.C. DUBBELE KINDERBIJSLAG. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de conclusie van het CIZ dat [naam dochter] niet rolstoelafhankelijk is, niet kan worden gevolgd. Uit de adviezen van het CIZ volgt immers dat zij, een kind van 15 jaar, maximaal 100 meter buitenshuis kan lopen en voor het afleggen van grotere afstanden een rolstoel nodig heeft. Gelet op de leeftijd van [naam dochter] en haar zeer beperkte mobiliteit buitenshuis is zij dan ook afhankelijk van een rolstoel. Tussen partijen is verder niet in geschil dat [naam dochter] hulp nodig heeft bij het voortbewegen van de rolstoel. Dit alles tezamen maakt dat de voorzieningenrechter van oordeel is dat de situatie 'is rolstoelafhankelijk en heeft hulp nodig bij transfers en/of het voortbewegen' op [naam dochter] van toepassing is. Dit overigens nog daargelaten dat in deze situatie het moeten duwen van de rolstoel een zware zorgbehoefte oplevert. Dit alles heeft de SvB in navolging van het CIZ niet onderkend. Wat is overwogen maakt dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat in totaal drie punten moeten worden toegekend en dat met ingang van het vierde kwartaal van 2021 recht op dubbele kinderbijslag dient te worden toegekend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 176

MK CRvB, 16-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:283](#)

CIZ.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1

WLZ. BLIJVENDE ZORGBEHOEFTE. Alles overziende komt de Raad tot de conclusie dat betrokkene op het moment van het bestreden besluit reeds blijvend was aangewezen op 24 uur per dag zorg in de nabijheid. De omstandigheid dat betrokkene ook al ten tijde van de beoordelingsperiode een blijvende behoefte had aan 24 uur per dag zorg in de nabijheid

betekent overigens niet automatisch dat betrokkene destijds ook al recht had op zorg op grond van de Wlz.

De Raad zal het CIZ de opdracht geven om alsnog te onderzoeken en beoordelen of de zorgbehoefte van betrokkene in de beoordelingsperiode onder de gebruikelijke zorg valt om vervolgens te beslissen of betrokkene (ook) destijds al recht had op zorg op grond van de Wlz.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 177

MK ABRs, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:724](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) paragraaf 4.1.3.2

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 12, 14

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. DWANGSOMREGELING. De dwangsomregeling uit artikel 12, tweede lid, van de Awir is ook van toepassing op besluiten tot herziening van een definitieve tegemoetkoming, alsmede op beslissingen op bezwaarschriften tegen die besluiten. De Afdeling komt thans tot een andersluidend oordeel dan in de uitspraak van 15-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:78](#).

[...] In de uitspraak van de Afdeling van 15 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:78](#) is geoordeeld dat de herziening van een definitieve tegemoetkoming voor de toepassing van paragraaf 4.1.3.2 van de Awb niet op één lijn kan worden gesteld met een definitieve tegemoetkoming, zodat de dwangsomregeling van artikel 12, tweede lid, van de Awir niet van toepassing is op een dergelijke herziening. De Afdeling komt thans tot een andersluidend oordeel. Het besluit waarbij de definitieve tegemoetkoming wordt toegekend is een besluit op een aanvraag als bedoeld in artikel 14 van de Awir en daarmee ook een beschikking tot toekenning van een tegemoetkoming als bedoeld in artikel 12, tweede lid, van de Awir. Het besluit tot herziening van deze definitieve tegemoetkoming vervangt dit besluit. Daarmee is het besluit tot herziening van een beschikking op aanvraag een nieuwe beslissing op die aanvraag, ook als het besluit tot herziening ambtshalve wordt genomen. Dit heeft tot gevolg dat een besluit tot herziening van de toekenning van een definitieve tegemoetkoming een besluit is als bedoeld in artikel 14 van de Awir. De benadering dat het bij het hier genomen ambtshalve besluit gaat om een beschikking op aanvraag sluit aan bij het arrest van de Hoge Raad van 3 februari 2023, [ECLI:NL:HR:2023:134](#). Daarin is immers ten aanzien van een verzoek om een aanslag ambtshalve te verminderen geoordeeld dat artikel 4:17 van de Awb en verder daarop van toepassing is, in de kern omdat het bij dat ambtshalve te nemen besluit op verzoek ook om een beschikking op aanvraag gaat. Het voorgaande betekent dat de dwangsomregeling uit artikel 12, tweede lid, van de Awir ook van toepassing is op besluiten tot herziening van een definitieve tegemoetkoming, alsmede op beslissingen op bezwaarschriften tegen die besluiten. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2023, 160).

JnB 2023, 178

ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:710](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 26, 47

Besluit op de huurtoeslag 2b

Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 5a, 9

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. HARDHEIDSCLAUSULE. Uit artikel 47 van de Awir volgt dat de wetgever een gesloten stelsel van categorieën heeft beoogd, waarin een afwijkende maatregel kan worden getroffen. Aan de Belastingdienst/Toeslagen is geen ruimte gelaten om te beslissen of deze bepaling ook buiten toepassing kan worden gelaten in andere gevallen dan genoemd in artikel 9 van de Uitvoeringsregeling Awir. Verwijzing naar ABRS 04-08-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1729](#).

EVENREDIGHEID De Afdeling heeft in de uitspraak van 26-04-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1225](#), onder verwijzing naar wat daarover in de conclusie van 16-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:516](#) staat, geoordeeld dat ook in het geval van een verzoek om herziening van een definitieve berekening aan een beoordeling van de evenredigheid van de terugvordering kan worden toegekomen en zij blijft bij dat oordeel. In deze zaak is er dus een juridische grondslag om de evenredigheid van de terugvordering te beoordelen. De Belastingdienst/Toeslagen heeft dit ten onrechte niet gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 179

MK ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:720](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (hierna: het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2

Wegenverkeerswet 1994 2, 21, 24

WEGENVERKEERSWET 1994. VERKEERSBESLUIT. Hoewel de absolute noodzaak van een verkeersbesluit niet hoeft te worden aangetoond (verwijzing naar ABRS 16-05-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1619](#)) mocht i.c. van het college worden verwacht dat het de noodzaak tot het al dan niet nemen van een verkeersbesluit en de gevolgen daarvan inzichtelijk maakt door het overleggen van verkeersgegevens of een verkeerskundige onderbouwing. Nu het college i.c. niet de nodige kennis heeft vergaard over de relevante feiten en de af te wegen belangen is het verkeersbesluit onzorgvuldig voorbereid.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college twee parkeergelegenheden alleen bestemd voor bussen, [...] door het plaatsen van een verkeersbord conform model E8-4 uit bijlage 1 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (hierna: RVV 1990).

[...] 6.1. Ingevolge artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) dient het college voor het nemen van een besluit de nodige kennis te vergaren over de relevante feiten en de af te wegen belangen.

De Afdeling is van oordeel dat het college bij de voorbereiding van het besluit van 6 april 2021 niet de nodige kennis over de relevante feiten heeft vergaard. Ter zitting heeft het college desgevraagd verklaard dat er geen verkeerskundige stukken ten grondslag liggen aan het verkeersbesluit, maar ervan uit te gaan dat algemeen bekend is dat de Sloterweg smal is en er verkeersonveilige situaties ontstaan wanneer bussen stilstaan op de Sloterweg. Het college heeft ook verklaard niet precies te weten hoeveel bussen er per jaar stilstaan op de Sloterweg om bezoekers van het Sportpark in- en uit te laten stappen. Het zou volgens het college, zoals Truck Care stelt, kunnen gaan om tien bussen per jaar. Hoewel de absolute noodzaak van een verkeersbesluit niet hoeft te worden aangetoond (bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1619](#)), mocht gelet op het voorgaande van het college worden verwacht dat het de noodzaak tot het al dan niet nemen van een verkeersbesluit en de gevolgen daarvan inzichtelijk maakt door het overleggen van verkeersgegevens of een verkeerskundige onderbouwing. Hierbij is ook van belang dat ter zitting is gebleken dat het college niet op de hoogte was van het feit dat het sportpark, nabij de ingang van het park, reeds beschikt over zes parkeerplekken voor touringcars.

Daarnaast oordeelt de Afdeling dat het college onvoldoende kennis heeft vergaard over de belangen van Truck Care. Bij het besluit is niet betrokken dat er, naar niet door het college is weersproken, steeds meer openbare parkeerplekken in de omgeving verdwijnen en dat hier geen nieuwe parkeerplekken elders in de omgeving voor terugkomen.

Nu het college niet de nodige kennis heeft vergaard over de relevante feiten en de af te wegen belangen, oordeelt de Afdeling anders dan de rechtbank dat het verkeersbesluit onzorgvuldig is voorbereid. Het besluit komt, wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb, voor vernietiging in aanmerking. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2023, 180

MK ABRS, 15-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:585](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 15 lid 1, lid 2, 15a, 19d

WAV. BOETE. BOETENORMBEDRAGEN. Uit de uitspraak van 13-07-2022

[ECLI:NL:RVS:2022:1973](#) volgt niet dat ook de boetenormbedragen voor overtredingen van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav aangepast moeten worden. Dit neemt niet weg dat de minister bij het aanwenden van zijn bevoegdheid om een boete op te leggen wegens overtreding van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav, de hoogte van de boete moet afstemmen op de ernst van de overtreding en de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd.

[...] Bij besluit van [...] heeft de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid [wederpartij] een boete opgelegd van € 27.000,00 wegens overtredingen van artikel 2, eerste lid, artikel 15, eerste en tweede lid, en artikel 15a van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav).

[...] Verwijtbaarheid van de overtredingen van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav

[...] 8. Partijen verschillen van mening over de vraag of uit de uitspraak van 13 juli 2022 volgt dat ook de boetenormbedragen voor overtredingen van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav aangepast moeten worden. [...]

8.1. De uitspraak van 13 juli 2022 gaat niet over boetes voor overtredingen van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav. De Afdeling heeft daarnaast niet de gehele Beleidsregel boeteoplegging Wav 2017 onredelijk geacht, maar heeft in die uitspraak onder 3.3 overwogen dat de Beleidsregel 'in zoverre' onredelijk is dat er onvoldoende mogelijkheden worden geboden om bij het bepalen van de boete rekening te houden met de verschillende gradaties van verwijtbaarheid. De Afdeling verwijst in die uitspraak naar de artikelen 2 en 11 van de Beleidsregel boeteoplegging Wav 2017 en die gaan over overtredingen van artikel 2, eerste lid, en artikel 15a van de Wav.

De eerste twee leden van artikel 15 van de Wav houden in dat een werkgever in de keten van de uitlener een kopie van het identiteitsbewijs van de werknemer ontvangt en vervolgens de identiteit van die werknemer vaststelt. De werkgever moet vervolgens een kopie van het identiteitsbewijs in zijn administratie opnemen en onverwijld een kopie daarvan verzenden naar de opdrachtgever in de keten, in dit geval [bedrijf A]. Deze in artikel 15 van de Wav neergelegde identificatieplicht heeft blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel tot doel een instrument te bieden voor het toezicht op en de opsporing van illegale tewerkstelling (Kamerstukken II 1999/2000, 27 022, nr. 3, blz. 7 en 10). Zoals de minister in zijn hogerberoepsgronden heeft toegelicht, zijn de boetenormbedragen voor overtredingen van deze bepalingen met € 1.500,00 per overtreding lager dan die voor overtredingen van artikel 2 en artikel 15a van de Wav. Dit heeft ermee te maken dat deze bepalingen uitsluitend administratieve verplichtingen bevatten voor de werkgever. Overtreding daarvan wordt minder zwaar beboet dan illegale tewerkstelling. Omdat artikel 15 van de Wav een ander, meer administratief, doel dient, ziet de Afdeling geen aanleiding de onder 6 weergegeven differentiatie van boetenormbedragen ook toe te passen op de boetenormbedragen voor overtredingen van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav.

8.2. Dit neemt niet weg dat de minister bij het aanwenden van zijn bevoegdheid om een boete op te leggen wegens overtreding van artikel 15, eerste en tweede lid, van de Wav, de hoogte van de boete moet afstemmen op de ernst van de overtreding en de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd. Dit is geregeld in artikel 5:46, tweede lid, van de Awb. De minister heeft beleidsregels vastgesteld waarin de boetebedragen voor de overtredingen zijn vastgesteld (artikel 19d, zesde lid, van de Wav). Ook als de rechter het beleid niet onredelijk heeft bevonden, moet de minister bij de toepassing daarvan in een individueel geval beoordelen of die toepassing in overeenstemming is met de hiervoor bedoelde wettelijke eisen aan de uitoefening van de boetebevoegdheid. Steeds moet de boete, zo nodig in aanvulling op of in afwijking van het beleid, zo worden vastgesteld dat deze evenredig is. De rechter toetst het besluit van de minister zonder terughoudendheid. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 181

MK ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:709](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:29

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WOB. RECHT OP EEN EERLIJK PROCES. Ook los van artikel 6 EVRM geldt het recht op een eerlijk proces in de nationale rechtsorde en omvat het onder meer het recht op gelijke proceskansen (equality of arms). Verwijzing naar ABRS 10-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), onder 2. Daaruit vloeit voort dat partijen in een procedure in beginsel recht hebben op kennisneming van alle stukken uit het dossier. Dat neemt niet weg dat op dit recht uitzonderingen mogelijk zijn. De beperkingsmogelijkheid bij toepassing van artikel 8:29 Awb is met zodanige waarborgen omkleed, dat het recht op een eerlijk proces daarmee niet in zijn essentie wordt beperkt. Verwijzing naar ABRS 10-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), onder 2 en 4.

[...] Is artikel 6 van het EVRM geschonden?

6. Het recht op een eerlijk proces is neergelegd in artikel 6 van het EVRM. De Afdeling heeft in de uitspraak van 30 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1567](#), onder 4.1, overwogen dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op procedures ingevolge de Wob, aangezien hierin het algemeen belang bij openbaarmaking aan de orde is en niet enig burgerrechtelijk recht of enige burgerrechtelijke verplichting van de verzoeker. Ook los van deze verdragsbepalingen geldt dit recht echter in de nationale rechtsorde en omvat het onder meer het recht op gelijke proceskansen (equality of arms). Zie de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), onder 2. Daaruit vloeit voort dat partijen in een procedure in beginsel recht hebben op kennisneming van alle stukken uit het dossier. Dat neemt niet weg dat op dit recht uitzonderingen mogelijk zijn. Vergelijk het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 16 februari 2000, [ECLI:CE:ECHR:2000:0216JUD002890195](#) (Rowe and Davis/Verenigd Koninkrijk).

6.1. Artikel 8:29 van de Awb geeft een regeling voor het geheel of gedeeltelijk geheimhouden van stukken in procedures bij de bestuursrechter. Het eerste lid houdt een beperking in van het recht op gelijke proceskansen. Deze beperking is slechts bij "gewichtige redenen" mogelijk. Acht de bestuursrechter de beperking gerechtvaardigd, dan is het ingevolge het vijfde lid aan de andere partij overgelaten te beslissen of de rechter mede op de grondslag van de achtergehouden of geheimgehouden inlichtingen of stukken uitspraak kan doen. De Afdeling is van oordeel dat de beperkingsmogelijkheid bij toepassing van deze regeling met zodanige waarborgen is omkleed, dat het recht op een eerlijk proces daarmee niet in zijn essentie wordt beperkt. Zie de uitspraak van de Afdeling 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), onder 2 en 4.

6.2. Voor zover [appellante sub 1] en Infriba een beroep hebben gedaan op artikel 2:5, eerste lid, van de Awb geldt het volgende. In dat artikel staat dat een ieder die betrokken is bij de uitvoering van de taak van een bestuursorgaan en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden, en voor wie niet reeds uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift ter zake van die gegevens een geheimhoudingsplicht geldt, verplicht is tot geheimhouding van die gegevens, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot mededeling verplicht of uit zijn taak de noodzaak tot mededeling voortvloeit. [appellante sub

1] en Infriba zijn niet betrokken bij de uitvoering van een taak van een bestuursorgaan. Dit artikel is daarom niet van toepassing. De rechtbank heeft verder terecht geoordeeld dat de Wob niet voorziet in de mogelijkheid om de advocaten van [appellante sub 1] en Infriba namens hen onder geheimhouding kennis te laten nemen van de Wob-stukken in ongelakte vorm. Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 182

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 21-02-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:1951](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b

ASIEL. Leeftijdsschouw. De rechtbank zal zich alvorens in de onderhavige procedure een einduitspraak te doen nader vergewissen van de wijze van schouwen en zal daartoe diegenen die bij verweerder de opleiding tot schouwer verzorgen horen ter zitting.

45. De rechtbank zal zich in de onderhavige procedure, zoals ter zitting met partijen besproken, nader vergewissen van de wijze waarop een schouw plaatsvindt, de opleiding die schouwers en artsen volgen om te mogen schouwen, de ervaring die schouwers en artsen gemiddeld opdoen, wat het referentiekader van schouwers en artsen is en wat de wetenschappelijke onderbouwing is voor de aanname dat een visuele inspectie/schouw een adequate methode is om een valide uitspraak te kunnen doen of een vreemdeling, ongeacht -onder meer- het land van herkomst, culturele identiteit, ontwikkelingsniveau, mogelijk ondergane trauma's, opleidingsniveau en mate van geletterdheid, karakter, levenservaring en ook mogelijke minderjarigheid, 18+ of 18- is. [...]

47. De rechtbank heeft eenvoudigweg zelf geen kennis om de bewijswaarde van een visuele inspectie/schouw te kunnen beoordelen, terwijl aan de schouwconclusies aanzienlijke en geregeld doorslaggevend, bewijswaarde wordt toegekend. De vreemdeling die stelt minderjarig te zijn, maar deze verklaring niet aannemelijk weet te maken, bevindt zich in een uiterst precare bewijspositie. Het weerleggen van schouwresultaten vereist doorgaans het bezit van identificerende documenten en juist het niet hebben van dergelijke documenten is de aanleiding om te schouwen.

48. De gevolgen van het ten onrechte niet worden gevolgd in een gestelde minderjarigheid zijn verstrekkend, zowel procedureel als materieelrechtelijk. In de onderhavige procedure heeft het geleid tot het beëindigen van opvang en andere verstrekkingen die adequaat zijn voor een minderjarige, is het verzoek om internationale bescherming afgewezen en neemt verweerder aan en geeft dat ook te kennen aan eiser, dat sprake is van "misleiding". Het beoordelen van verklaringen over een gestelde minderjarigheid, het schouwen van een gestelde minderjarige en het beoordelen door de rechter van de besluitvorming die is gebaseerd op een visuele inspectie/schouw vereist een kritische beoordeling door de rechter van de visuele inspectie/schouw als onderzoeksmethode en als grondslag voor besluitvorming.

49. De rechtbank zal zich daarom alvorens in de onderhavige procedure een einduitspraak te doen nader vergewissen van de wijze van schouwen en zal daartoe diegenen die bij verweerder de opleiding tot schouwer verzorgen horen ter zitting. De rechtbank zal tevens Medifirst oproepen, deze oproeping toelichten er van uitgaan dat aan deze oproeping gehoor wordt gegeven door diegenen die artsen opleidt of instrueert tot het verrichten van een visuele inspectie/schouw.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 183

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 20-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:1853](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. België. Vooral gelet op getroffen interim measures van het EHRM moet verweerder nader motiveren dat wat betreft de opvangsituatie in België nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Beroep gegrond.

3.4.1. Eiser voert ter onderbouwing van zijn stelling dat ten aanzien van België niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan, verder aan dat hij geen opvang zal krijgen in België. [...] Hoewel alleen de interim measure in de zaak Camara t. België door het EHRM is gepubliceerd, blijkt uit het persbericht van het EHRM bij de interim measure in de zaken van Al-Shujaa en 142 anderen t. België dat alle hiervoor genoemde interim measures betrekking hebben op volwassen asielzoekers zonder opvang, ondanks een bevel om opvang te verlenen van de Belgische rechter (Brussels Labour Court/Cour du travail/Arbeidshof). In die zaken heeft het EHRM de Belgische regering opgedragen het bevel van de Belgische rechter na te leven en de betrokken verzoekers te voorzien van huisvesting en materiële bijstand om te voorzien in hun basisbehoeften voor de duur van de procedure bij het EHRM. Het EHRM licht nog toe dat verzoeken tot interim measures slechts bij wijze van uitzondering worden ingewilligd, wanneer de verzoekers anders een reëel risico op onomkeerbare schade lopen.

3.4.2. Zoals verweerder terecht stelt, betekenen interim measures van de president van het EHRM in het algemeen niet dat er sprake is van systeemgerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen die maken dat de hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Jawo van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:218](#), wordt gehaald. [...]

3.4.3. Dat is in het geval van eiser anders. Uit hetgeen onder 3.4.1 is overwogen volgt dat dit mogelijk juist wél van betekenis voor eiser kan zijn. Uit de interim measures kan immers worden afgeleid dat volwassen asielzoekers – zoals eiser – in België in grote getalen (het in de genoemde interim measures bij elkaar opgetelde aantal vreemdelingen betreft er ongeveer 600) geen opvang krijgen, en dat een bevel van de Belgische rechter om alsnog opvang te verlenen, er niet toe leidt dat daadwerkelijk opvang wordt verleend. [...] De slechte opvangsituatie in België wordt bovendien ondersteund door de door eiser genoemde petitie 'België: een humaan asielbeleid blijft zoek in winterse temperaturen' van 14 december 2022 van Amnesty International en het NOS-artikel 'Asielzoekers in België vinden risicovol onderdak in Brussels kraakpand' van 30 december 2022. Uit het feit dat eiser tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag in België wél opvang heeft genoten, kan gelet op de recente interim measures niet direct worden afgeleid dat hij nu ook opvang

zal genieten. Eiser heeft met de interim measures in ieder geval concrete aanwijzingen gegeven dat België zijn internationale verplichtingen (jegens hem) niet zal naleven en dat hij daarmee een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling. Weliswaar hebben de Belgische autoriteiten het claimverzoek geaccepteerd en mag er dan normaal gesproken vanuit worden gegaan dat zij aan eiser dan ook opvang bieden in overeenstemming met de verdragsverplichtingen, maar dat moet verweerder – gelet op de getroffen interim measures en de berichtgeving omtrent de opvangsituatie in België – nu nader motiveren. Uit de interim measures en het persbericht daarbij, blijkt namelijk niet op voorhand dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen Dublinterugkeerders en andere asielzoekers.

Verweerder heeft zich bovendien ook niet deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser zich bij voorkomende problemen in België tot de autoriteiten kan wenden. De Belgische regering heeft immers – op grote schaal – geen gehoor gegeven aan het oordeel van de Belgische rechter.

3.4.4. Gelet op het voorgaande moet verweerder nader motiveren dat ten aanzien van België nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Dat kan hij doen door bijvoorbeeld aannemelijk te maken dat in België voor Dublinterugkeerders een andere behandeling geldt dan voor andere asielzoekers en dat zij en dus eiser ook juist wél opvang zal krijgen. De bewijslast is dus naar verweerder verschoven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2023, 184

MK ABRS, 22-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:719](#)

minister van Buitenlandse Zaken.

Awb 1:3

Vw 2000 72 lid 3

PROCESRECHT. Weigering van de minister van Buitenlandse Zaken om personen uit Afghanistan naar Nederland te evacueren. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellanten niet vallen onder de in de brief van 11 oktober 2021 genoemde groepen personen en dit beleid daarom niet op hen van toepassing is. Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

Inleiding

1. Appellanten hebben allen de Afgaanse nationaliteit en verblijven in Afghanistan. Zij bestaan uit [appellant] en haar familieleden. [appellant] stelt in Afghanistan gevaar te lopen, omdat zij werkzaam is geweest voor 'IDG Security Company' en 'United Nations Assistance Mission in Afghanistan' (hierna: UNAMA), een internationale missie in Afghanistan. Om die reden hebben appellanten op 16 september 2021 een aanvraag ingediend om te bereiken dat de minister hun overkomst van Afghanistan naar Nederland faciliteert.

1.1. In de uitspraak van 14 september 2022 heeft de Afdeling het besluit van 30 november 2021 op deze aanvraag vernietigd. De minister heeft de aanvraag bij besluit van 28 september 2022 opnieuw afgewezen. Hij heeft daaraan ten grondslag gelegd dat appellanten niet in aanmerking komen om naar Nederland te worden overgebracht. Ten eerste omdat appellanten hun aanvraag hebben ingediend nadat de minister de evacuatieoperatie op 26 augustus 2021 heeft beëindigd. Ten tweede omdat appellanten niet behoren tot de groepen personen voor wie het kabinet, bij brief van 11

oktober 2021 (Kamerstukken II 2021/22, 27 925, nr. 860), na beëindiging van de evacuatieoperatie een speciale voorziening heeft getroffen om hun overkomst naar Nederland te faciliteren. [...]

Bespreking van de beroepsgronden

5. In de brief van 11 oktober 2021 staat dat het kabinet zich zal inspannen om de overkomst van de daarin genoemde groepen personen van Afghanistan naar Nederland te faciliteren. Nederland heeft zich jarenlang ingezet voor vrede en veiligheid in Afghanistan en is daarbij op allerlei manieren ondersteund door personen uit Afghanistan. Nederland voelt zich verantwoordelijk voor die personen en hun familieleden, omdat voor hen een levensbedreigende crisissituatie is ontstaan door de machtsovername door de Taliban. De Afdeling wijst op de uitspraak van 14 september 2022, onder 1.2 en 5.7. De inspanningsverplichting die het kabinet zichzelf heeft opgelegd, heeft geen wettelijke grondslag. Het gaat om buitenwettelijk en begunstigend beleid. Bij het opstellen van zulk beleid heeft het kabinet veel beleidsruimte. [...]

5.4. De minister heeft terecht gesteld dat appellanten niet vallen onder de onder 5.2 genoemde groepen personen. Appellanten hebben niet de Nederlandse nationaliteit en zijn geen ingezetenen van Nederland. Zij hebben ook niet aannemelijk gemaakt dat [appellant] voor Nederland werkzaamheden met een hoog profiel in een internationale militaire of politiemissie heeft uitgevoerd. Niet in geschil is dat [appellant] ook niet voor de NAVO heeft gewerkt. De Afdeling begrijpt het beleid over de overige onder 5.2 genoemde groepen personen zo dat het kabinet zich inspant om de overkomst van deze personen van Afghanistan naar Nederland te faciliteren als zij al waren opgeroepen voordat het kabinet de evacuatie op 26 augustus 2021 heeft beëindigd. Niet in geschil is dat appellanten niet zijn opgeroepen. De aanvraag van appellanten dateert ook van na genoemde datum. De minister heeft daarom terecht gesteld dat appellanten niet vallen onder deze groepen personen. [...]

5.8. De minister stelt dus terecht dat appellanten niet vallen onder het in de brief van 11 oktober 2021 neergelegde beleid. De minister heeft dit beleid dan ook niet inconsistent toegepast. Het kabinet heeft ervoor mogen kiezen om medewerkers van UNAMA niet in het beleid te noemen als personen voor wie het kabinet zich inspant om de overkomst naar Nederland te faciliteren. Dat de werkzaamheden van [appellant] voor UNAMA veel raakvlakken vertonen met de werkzaamheden van organisaties die wel in de brief van 11 oktober 2021 zijn genoemd, dat [appellant] daarmee haar leven heeft gewaagd voor de veiligheid van de missie en dat zij geen toekomst heeft in Afghanistan, brengt niet mee dat juist Nederland haar overkomst uit Afghanistan moet faciliteren. De minister heeft de beleidsruimte om deze keuze te maken.

6. Appellanten doen een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Zij wijzen erop dat de minister tijdens de evacuatieperiode op verzoek van de top van UNAMA in augustus 2021 30 personen naar Nederland heeft overgebracht. De minister heeft ter zitting toegelicht dat hij daarbij niet zelf de noodzaak om hen over te brengen heeft onderzocht en ook niet een selectie van personen heeft gemaakt. Het is volgens de minister in het internationale verkeer nu eenmaal gebruikelijk om aan zo'n verzoek van een internationale organisatie te voldoen. Op de door UNAMA verstrekte lijst kwamen de namen van [appellant] en haar familie niet voor. [appellant] en haar familie bevinden zich dus niet in een situatie die rechtens vergelijkbaar is met de situatie van deze 30 personen. Dat een 'Security Manager' van UNAMA een beroep heeft gedaan op Nederland om óók [appellant] naar Nederland over te brengen, maakt dit niet anders. Deze verklaring is niet gelijk te stellen met een verzoek van de top van UNAMA.

6.1. Daar komt bij dat appellanten deze verklaring pas hebben ingebracht nadat de evacuatieoperatie op 26 augustus 2021 is beëindigd. De minister mocht het standpunt innemen dat met het beëindigen van de evacuatieperiode een wezenlijk andere situatie is ontstaan.

6.2. Daarom slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2023 met zaaknummer 202206155/1, [ECLI:NL:RVS:2023:718](#).

[Naar inhoudsopgave](#)